

[Dahlggaard.]
med al ønskelig Tydelighed, at den Blokpolitik mellem Venstre og Konservative, som Regeringen satte sin Lid til i Efteraaet, i denne Samling har været fuldkommen uarbejdsdygtig.

Hvad nu Aarsagen er hertil, er ikke godt at sige. De Konservative vil antagelig mene, at det er, fordi Regeringen ikke har haft fornøden Evne til at lede Rigsdagsarbejdet. Maaske vil de mene, at det tillige skyldes, at Regeringen er blevet hindret deri af Forhold indenfor Venstrepartiet selv. Omvendt nærer jeg ikke Tvivl om, at Regeringen vil sige, at det skyldes, at det konservative Parti har været et ålt for upaalideligt Støtteparti. Men hvad enten nu Aarsagen er den ene eller den anden, tror jeg, en Ting er sikker, og det er, at det skyldes ikke, at Regeringen ikke har haft Ønske om et fast og sikkert venstre-konservativt Samarbejde. Det maa altsaa skyldes noget andet. Det maa skyldes, at der har været visse politiske Kræfter i Befolkningen, der gør, at en saadan konservativ Blokpolitik ikke har haft tilstrækkelig indre Styrke til helt at udfolde sig.

Vi fra vor Side kan selvfølgelig ikke paa nogen Maade beklage dette, men vi maa dog overfor dette Forhold spørge, om Regeringen og Venstre, hvor de har maattet forhandle til anden Side end til konservativ Side, har opnaaet saa gode Resultater, som der var Mulighed for. Jeg mener det ikke! Naar man ser paa de Tilfælde, hvor den højærede Regering har afvist at forhandle med det Parti, jeg tilhører, og har fulgt en socialdemokratisk Linie i Stedet for, hvad ser man saa? Man ser, at havde den højærede Regering foretrukket at forhandle paa det Grundlag, mit Parti tilbød, vilde det utvivlsomt have været muligt for den nu at have gennemført for det kongelig Teaters Vedkommende en Ordning, hvorved Statens Tilskud endeligt var blevet fast begrænset, medens man nu stadig maa regne med urimelige Tilskud fra Staten; den vilde utvivlsomt have kunnet gennemføre en Museumsordning værdigere end den, der er gennemført, samtidig med at det vilde være blevet nogle Millioner billigere, og en Landmandsbankordning, hvorved der var skabt Sikkerhed for, at Staten igen var blevet draget ud af sin ulyksalige Forbindelse med Erhvervslevet, og at dens Tab var blevet det mindst mulige, og endelig at det gamle Venstre-Krav om, at de bevilgede Udgifter skal dækkes, samtidig var blevet opfyldt.

Betegner altsaa det Samarbejde, der

i denne Samling har fundet Sted mellem Regeringen og det konservative Parti, en udemokratisk Skattepolitik og en politisk Reaktiøn, er der for mig ikke Tvivl om, at det Samarbejde, der af Regeringen er blevet etableret i den sidste Maaned med Socialdemokratiet, har været overordentlig dyrt for Statskassen.

Naar man da nu paa dette Grundlag iagttager Regeringens Resultater i denne Vinter, hvad enten de er naaet ad den konservative Linie eller ad den socialistiske Linie, skulde man mene, at det er vanskeligt at spaa noget om den fremtidige Linie, som denne Regering — hvis den altsaa stadig sidder — vil følge. Jeg har den Opfattelse, at det i hvert Tilfælde staar fast, at Regeringen selv stadig ønsker sin Politik lagt saa fast sammen med det konservative Partis som muligt, og at det endvidere staar fast, at det for Venstrepartiet har overordentlig stor Betydning, at det, som de to Partier, Konservative og Venstre, bliver enige om, endnu er sikkert paa Gennemførelse i Landstinget.

Denne det konservative Venstre-Flertals Indflydelse i Landstinget er det jo, der, hvad det ærede Medlem Hr. Korsgaard var inde paa, gør Landstingsvalget til Efteraaet saa overordentlig betydningsfuldt. Jeg erindrer, hvorledes det ærede Medlem Hr. Korsgaard allerede i Fjor henviste til dette Landstingsvalgs store Betydning for Fremtidens Politik, og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg er Gang paa Gang i sit Blad kommet ind derpaa. Jeg for mit Vedkommende tillægger det mindst lige saa stor Betydning som de to ærede Medlemmer.

Sagen er nemlig den, at falder det konservative Venstre-Flertal i Landstinget, hvad der ikke blot er muligt, men endogsaa sandsynligt, nødes Venstrepartiet til i den kommende Tid at tage et andet Hensyn til demokratisk Side. Jeg vil blot bede det høje Ting gøre det Tankeeksperiment, at de to Partier i Efteraaet ikke havde haft Flertal i Landstinget. I saa Tilfælde forekommer det mig utænkeligt, at Venstrepartiet havde fremmet en saadan Politik, som fandt Udtryk i det Lovforslag, Partiet fremsatte om Formueskattens Nedsættelse. De 11 Medlemmer af Venstrepartiet, som nu lod sig slæbe med, havde da haft tilstrækkelig Styrke til at hindre en Lovgivning, som utvivlsomt Tusinder og atter Tusinder af Venstres Vælgere havde ønsket hindret.

Men, vil saa nogle sige — og det var det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Korsgaard nu var inde paa — hvis nu dette Flertal flyttes, saaledes at Venstre og